

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **M. K. A.**
státní příslušnost: .....
zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**
se sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 2. 2021, č. j. KRPB-24568-27/ČJ-2021-060022-R,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 10. 2. 2021, č. j. KRPB-24568-27/ČJ-2021-060022-R, se ruší.
- II. Žalovaná je *povinna zaplatit* žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11.015 Kč, k rukám zástupce žalobce Mgr. Ladislava Barty, advokáta se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava, do 15 (patnácti) dnů od právní moci tohoto rozsudku na bankovní účet č. 2114899404/2700.
- III. Žalovaná *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Předmětem sporu je zákonnost zajištění žalobce za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy. Žalobce vstoupil na území ČR neoprávněně, ukryt v návěsu. Žalovaná zjistila, že hranice překročil ze Slovenska. Zajistila jej proto za účelem jeho předání podle readmisní dohody mezi Českou a Slovenskou republikou. Žalobce se ovšem domnívá, že ho žalovaná zajistila nezákonně. Nezvážila realizovatelnost účelu zajištění. Slovensko totiž s převzetím žalobce nesouhlasilo. Krajský soud proto musel posoudit, zda žalobce tuto námitku vznáší důvodně.

II. Rozhodnutí o zajištění žalobce a související skutkové okolnosti

2. Dne 8. 2. 2021 policejní hlídka kontrolovala srbský kamion na dálnici D2 v místě bývalého hraničního přechodu se Slovenskou republikou Lanžhot-Kúty. Po otevření návěsu a odsunutí jeho boční plachty v něm objevila dva muže a dvě ženy. Jedním z mužů byl žalobce. Neměl u sebe doklad totožnosti. Neměl ani cestovní doklad či doklad o oprávnění vstoupit do ČR a pobývat tu.
3. Při podání vysvětlení žalobce vypověděl, že v roce 2011 odešel ze Sýrie. Vydal se s rodinou pěšky do Turecka. Odtamtud se na přelomu let 2019 a 2020 dostal do Řecka za pomoci převaděče. Rodina zůstala v Turecku. Z Řecka se žalobce v úkrytu kamionu dostal do Srbska. V Bělehradu se v kempu seznámil s osobami, se kterými jej našla česká policejní hlídka. Společně kontaktovali převaděče, který je měl za 5.000 eur dostat do Německa. Převaděč je dovezl na parkoviště asi hodinu od Bělehradu, kde nastoupili do nákladního prostoru kamionu, ve kterém je našli. Žalobce do protokolu uvedl, že Německo je stále cílem jeho cesty.
4. Dne 9. 2. 2021 žalovaná vyrozuměla orgány Slovenské republiky o záměru předat jim žalobce („vyrozumění žalované“). Opírala se o čl. 2 odst. 5 Dohody mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích ze dne 2. 7. 2002, publ. ve sdělení MZV č. 1/2004 Sb. m. s. („readmisní dohoda mezi ČR a SR“). Odůvodnila své vyrozumění tím, že žalobce vstoupil na území České republiky právě ze Slovenska. Ve spise následuje odpověď Prezídia policajného zboru Slovenskej republiky ze dne 10. 2. 2021 („odpověď slovenské policie“). Slovenská strana v ní žalovanou informovala, že si žalobce podle readmisní dohody mezi ČR a SR nepřeveze. Vše nasvědčovalo tomu, že žalobce přes Slovensko pouze tranzitoval, aniž by opustil nákladní prostor kamionu. Odpověď slovenské policie obsahuje doporučení, aby žalovaná postupovala podle Dohody mezi Evropským společenstvím a Republikou Srbsko o zpětném přebírání neoprávněně pobývajících osob („readmisní dohoda mezi EU a Srbskem“).
5. Následně ze spisu plyne, že žalovaná dne 10. 2. 2020 – tj. ve stejný den, kdy obdržela odpověď slovenské policie - vydala rozhodnutí o zajištění žalobce pod č. j. KRPB-24568-27/ČJ-2021-060022-R („rozhodnutí žalované“). Odůvodnila ho odkazem na § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky („zákon o pobytu cizinců“). Účelem zajištění bylo předání žalobce

podle readmisní dohody mezi ČR a SR. Žalovaná žalobce zajistila na 21 dnů (od 8. 2. 2021 do 28. 2. 2021).

6. Žalovaná v odůvodnění uvádí, že prokazatelně zjistila a doložila neoprávněný vstup žalobce do ČR ze Slovenska. Z toho důvodu shledala naplnění podmínek pro předání podle readmisní dohody mezi ČR a SR. Žalovaná v rozhodnutí odkazuje na odpověď slovenské policie. Ale následně uvádí, že slovenské straně zašle opakovanou tzv. formální žádost o předání žalobce. Ve lhůtě 48 hodin přes veškerou snahu žalobce předat nemohla. Předání žalobce proto podle rozhodnutí žalované mělo proběhnout až po akceptaci opakované žádosti o jeho převzetí.
7. Následně dne 15. 2. 2021 žalovaná zaslala na Slovensko novou žádost o převzetí žalobce podle čl. 2 odst. 6 readmisní dohody mezi ČR a SR („žádost žalované“). Reaguje v ní na odpověď slovenské policie. Zmiňuje, že namísto readmisní dohody EU se Srbskem postupuje podle readmisní dohody mezi ČR a SR, protože žalobce splňuje všechny podmínky pro své předání na Slovensko podle ní. Odkaz slovenské strany na readmisní dohodu mezi EU a Srbskem žalovaná označuje za irrelevantní, protože pro její použití nejsou podmínky. Žalované nebylo jasné, jakou dohodu mezi EU a Srbskem měla slovenská policie vlastně na mysli. Proto znova žádala o převzetí žalobce.
8. Spis obsahuje i novou odpověď slovenské policie na druhou žádost žalované ze dne 17. 2. 2021. V ní opět slovenská strana vysvětluje, proč žalobce nepřevzme. Zdůrazňuje, že žalovaná neprokázala přímý pohyb a setrvání žalobce na území Slovenska. Žalobce (a s ním zadržené osoby) má ČR navrátit do země původu, resp. do země, ze které nelegálně vstoupili na území EU. Převzetí těchto osob Slovenskem je v tomto kontextu neefektivním způsobem řešení nelegální migrace. Slovenská policie varuje před vznikem řetězové readmise. Slovenská policie také odkazuje na některé unijní dokumenty a doporučuje postupovat podle čl. 3 odst. 1 písm. b) readmisní dohody mezi EU a Srbskem.
9. Dne 26. 2. 2021 žalovaná žalobce za zajištění propustila pro zánik důvodu zajištění.

III. Žaloba, vyjádření žalované k žalobě a replika žalobce

10. Žalobce namítá, že žalovaná nezhodnotila správně uskutečnitelnost účelu jeho zajištění s ohledem na odpověď slovenské policie. Žalovaná se podle judikatury Nejvyššího správního soudu měla zabývat možnými překážkami předání žalobce, předběžně je posoudit a učinit si úsudek, zda je předání cizince alespoň potenciálně možné. Tyto povinnosti však nesplnila. V případě žalobce vše nasvědčovalo tomu, že účel zajištění nebude možné realizovat. Žalovaná uvedla, že zašle slovenské straně novou formální žádost o převzetí žalobce. Ale nevysvětlila, proč se domnívá, že by tato žádost měla oproti první žádosti žalované vést k úspěchu. Nelze akceptovat, že se žalovaná ani nepokusila ospravedlnit své přesvědčení o realizovatelnosti účelu zajištění a možném zisku slovenského souhlasu. Readmisní dohoda mezi ČR a SR nedává žalované *bianco* svolení, aby žalobce nadále omezovala na svobodě, přestože Slovensko odmítlo jeho převzetí.
11. Ve vyjádření k žalobě žalovaná tvrdí, že obsah odpovědi slovenské policie nevylučoval podání další žádosti o předání žalobce orgánům Slovenské republiky podle čl. 2 odst. 6 readmisní dohody mezi ČR a SR. Žalovaná to neprodleně učinila.

Reagovala na odpověď slovenské policie a doplnila důkazní materiál prokazující neoprávněný vstup žalobce do ČR ze Slovenska. Mohla proto reálně předpokládat, že slovenská strana své stanovisko přehodnotí, uzná své smluvní závazky a žalobce převezme. Předání žalobce proto bylo v době vydání rozhodnutí žalované realizovatelné.

12. Žalobce v replice na vyjádření žalované reaguje, že pokud Slovensko odmítlo převzít žalobce s argumentem, že přes jeho území pouze tranzitoval, nevystoupil z kamionu, a že by se žalovaná měla obrátit na Srbsko, pak nedává příliš smyslu, jak by Slovensko měly přesvědčit nové důkazy o tom, že žalobce vstoupil do ČR ze Slovenska. To nikdo včetně Slovenska nikdy nerozporoval.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba splňuje podmínky své přípustnosti. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání. Účastníci řízení nařízení ústního jednání nepožadovali. A soud ho nepovažoval za nezbytné.
14. Žaloba je důvodná.
15. Právo na osobní svobodu je jedním z nejvýznamnějších základních práv každého z nás. Zbavení osobní svobody proto musí představovat výjimku ze zásady, že *nás veřejná moc nemůže zbavit osobní svobody*. Přípustnost této výjimky podmiňují úzce vykládaná kritéria definovaná v čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech („Úmluva“), čl. 8 Listiny základních práv a svobod, směrnici č. 2008/115/ES („návratová směrnice“) a zákoně o pobytu cizinců.
16. Zajištění cizince za účelem předání podle mezinárodní smlouvy upravuje § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Stanoví, že pokud nelze účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009. Podle § 129 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců platí, že pokud nelze předání cizince uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení.
17. I při postupu podle readmisní smlouvy a při rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného státu je třeba respektovat Úmluvu. Ustanovení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy umožňuje zbavení svobody osoby v souladu s řízením stanoveným zákonem, *aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání*. Zajištění lze podle uvedeného ustanovení Úmluvy ospravedlnit, pouze pokud probíhá proces vydání nebo vyhoštění. Tyto procesy přitom musí probíhat *s řádnou péčí* ze strany příslušných státních orgánů. Zajištění musí mít oporu ve vnitrostátní právní úpravě a musí jí odpovídat. Zároveň *nesmí být svévolné*. To znamená, že veřejná moc musí o zajištění rozhodnout (1) v dobré víře, že dojde k naplnění jeho účelu, (2) musí ho vykonat na odpovídajícím místě a v odpovídajících podmínkách, a (3) jeho délka by neměla

přesáhnout dobu, ve které lze dosažení účelu zajištění rozumně předpokládat (srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 10. 12. 2020 ve věci *Shiksaitov proti Slovensku*, č. 56751/16 a 33762/17, § 55).

18. Nezbytným předpokladem zákonnosti rozhodnutí o zajištění cizince je zdůvodněná úvaha žalované o tom, zda lze vůbec realizovat účel, pro který cizince zajistila (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61). To platí i v případě zajištění cizince za účelem předání podle mezinárodní smlouvy. Pokud žalovaná cizince zajistí za účelem předání podle readmisní smlouvy, musí být zřejmé, že k předání podle této dohody vůbec může dojít (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 Azs 253/2015-37).
19. Krajský soud v prosinci minulého roku rozhodoval v několika obdobných věcech, které se týkaly zajištění cizinců za účelem jejich předání podle readmisní dohody mezi ČR a SR přes existenci negativního stanoviska slovenské strany (viz rozsudky ze dne 15. 12. 2020, č. j. 33 A 63/2020-51, či ze dne 11. 12. 2020, č. j. 41 A 68/2020-46 a č. j. 41 A 69/2020-46). Jak v nich krajský soud zdůraznil, je třeba vycházet z toho, že oproti zajištění za účelem správního vyhoštění nebo zajištění za účelem předání podle nařízení č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) neprobíhá v případě zajištění za účelem předání podle readmisní smlouvy žádné paralelní řízení o vyhoštění či předání cizince. Není tu jiné „primární“ řízení, ve kterém by příslušný orgán zkoumal případné překážky uskutečnitelnosti předání. *Jediným řízením, ve kterém se tyto překážky posuzují, je právě řízení o zajištění cizince.* Proto lze na rozhodnutí žalované klást přísnější nároky.
20. Z § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zároveň vyplývá, že by se předání zásadně mělo uskutečnit do 48 hodin. Tato doba odpovídá i čl. 2 odst. 5 readmisní dohody, podle kterého „[p]řevzetí občana třetího státu (...) se uskuteční po předchozím písemném vyrozumění žádané smluvní strany bez zvláštních formalit, jestliže o jeho převzetí žádající smluvní strana požádala do 48 hodin od okamžiku jeho protiprávního vstupu.“ Zajištění cizince za účelem předání podle mezinárodní smlouvy proto nesmí být automatismem. Žalovaná by k němu měla přistupovat pouze výjimečně a v odůvodněných případech. Z toho pak plyne, že v rozhodnutí o zajištění musí žalovaná uvést skutečnosti, pro které nebylo možné předání uskutečnit bez nutnosti zajištění, či jaká překážka předání ve lhůtě 48 hodin bránila (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2020, č. j. 48 A 4/2020-30).
21. Žalovaná v tomto případě výše uvedeným požadavkům nedostála. Stejně jako ve svých výše citovaných rozsudcích z prosince loňského roku (viz bod 19 výše) krajský soud za zcela zásadní problém považuje skutečnost, že *součástí spisu je odpověď slovenské policie s negativním stanoviskem k převzetí žalobce, která předcházela rozhodnutí žalované.* Za těchto okolností žalovaná nemohla zajištění žalobce zdůvodnit jeho předáním podle readmisní dohody mezi ČR a SR. Pokud totiž přijímající stát projeví nesouhlas s převzetím cizince, předpoklad, že se předání cizince uskuteční, nelze bez dalšího považovat za reálný. Lze důvodně pochybovat, že k předání vůbec dojde. Pokud přesto žalovaná k zajištění přistoupila, postupovala svévolně ve smyslu čl. 5 odst. 1 Úmluvy. Žalovaná o zajištění žalobce nerozhodla v dobré víře, že dojde k dosažení jeho účelu. Tuto dobrou víru nemohla kvůli existenci negativní odpovědi slovenské policie legitimně nabýt.

22. Rozhodnutí žalované v reakci na odpověď slovenské policie uvádí, že žalovaná na Slovensko zašle opakovanou formální žádost o předání žalobce. Dodává, že přes veškerou snahu nemohla žalobce předat ve lhůtě 48 hodin. Usutečnitelnost předání žalobce žalovaná proto odůvodňuje tím, že předání žalobce proběhne po akceptaci opakované žádosti o jeho převzetí. To ovšem nepostačuje tváří v tvář požadavkům na zdůvodnění, zda lze vůbec realizovat účel, pro který žalovaná žalobce zajistila, a že k předání podle readmisní dohody mezi ČR a SR tedy vůbec může dojít (viz bod 18 výše). *Žalovaná nemůže cizince podle readmisní smlouvy zajistit „v naději“, že druhou smluvní stranu přesvědčí, aby změnila svůj původní negativní názor.* Předpoklad uskutečnění předání nemůže mít podobně hypotetickou povahu. Musí být naopak reálný. Jednoduše řečeno, *cizince nelze zajistit za účelem jeho předání podle readmisní smlouvy, pokud má žalovaná v den, kdy míní rozhodnout o zajištění, k dispozici negativní stanovisko druhé smluvní strany readmisní smlouvy.* Pokud tedy odpověď slovenské policie obsahovala jasné ne, pak nemohla žalovaná v též den žalobce zajistit. Jeho zajištění odporovalo výše shrnutým požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu a zákazu svévole podle čl. 5 odst. 1 Úmluvy.
23. Nic na tom nemůže změnit ani poukaz na novou formální žádost žalované, kterou avizovala ve svém rozhodnutí a její roli pak zdůrazňuje ve vyjádření k žalobě. *Možnost jejího podání nemůže zhojit či přebít negativní stanovisko druhé strany readmisní smlouvy existující v den rozhodnutí o zajištění žalobce.* Z § 2 odst. 6 readmisní dohody mezi ČR a SR navíc plyne jen to, že převzetí občana třetího státu, o jehož převzetí žádající smluvní strana požádala po uplynutí lhůty 48 hodin od okamžiku jeho protiprávního vstupu, se uskuteční na základě písemné žádosti. Z tohoto ustanovení neplynula mezinárodněprávní povinnost Slovenska žalobce převzít. A už vůbec nelze z readmisní dohody mezi ČR a SR ve vazbě na úpravu v § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dovozovat oprávnění žalované, aby v případě záměru učinit písemnou žádost podle jejího čl. 2 odst. 6 zajistila cizince za účelem hypotetického předání, přestože předtím slovenská strana odmítla cizince převzít.
24. Podle krajského soudu žalovaná obecně nevykládá čl. 2 odst. 5 a 6 readmisní dohody mezi ČR a SR správně. Ustanovení čl. 2 odst. 6 nelze vykládat právě jako možnost „druhé šance“, jestliže nedojde k převzetí na základě vyrozumění podle čl. 2 odst. 5. Každé z těchto ustanovení míří na jiný režim komunikace mezi smluvními stranami, kde jediným odlišujícím kritériem je moment, ve kterém se žádající smluvní strana obrací na žádanou smluvní stranu – zda ve lhůtě 48 hodin od okamžiku protiprávního vstupu cizince nebo po jejím uplynutí. Readmisní dohoda tedy vůbec nepočítá s možností takového postupu, jaký v tomto případě zvolila žalovaná, tj. zaslání opakované (formální) žádost o předání cizince. Odkaz na § 2 odst. 6 readmisní dohody mezi ČR a SR proto jakoukoliv interpretační cestou nemůže vést k založení dostatečného důvodu k zajištění cizince podle § 129 zákona o pobytu cizinců, jestliže předtím žalovaná zaslala na Slovensko vyrozumění podle § 2 odst. 5 readmisní dohody mezi ČR a SR a slovenská strana na toto vyrozumění zareagovala stanoviskem, že cizince nepřevzme.
25. Krajský soud proto shrnuje, že pokud žalobce namítá nesprávné zvážení uskutečnitelnosti účelu jeho zajištění s ohledem na odpověď slovenské policie, pak tuto námitku vznáší důvodně. Skutkové okolnosti, jaké tu byly ke dni vydání

rozhodnutí žalované – tj. hlavně negativní stanovisko k převzetí žalobce v odpovědi slovenské policie – jí nedávaly potřebný základ, aby mohla dojít k odůvodněnému závěru o reálné uskutečnitelnosti předání žalobce podle readmisní dohody mezi ČR a SR na Slovensko. Z tohoto důvodu krajský soud navázal na svoji nedávnou judikaturu (viz bod 19 výše) a rozhodnutí žalované zrušil.

V. Závěr a náklady řízení

26. S ohledem na výše uvedené krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalované. Soud současně se zrušením rozhodnutí nevyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. Zrušení rozhodnutí o zajištění cizince totiž neznamená, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci znamená ukončení řízení před správním orgánem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34). Zajištění žalobce navíc žalovaná v meziobdobí ukončila.
27. O nákladech řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná ve věci neuspěla. Proto jí právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Tomu odpovídá výrok III. tohoto rozsudku. Žalobce ve věci úspěšný byl. Proto mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení zde představuje odměna zástupce žalobce a jeho hotové výdaje.
28. Zástupce žalobce svoji odměnu vyčíslil v částce 11.015 Kč. Skládá se z odměny za tři úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci podle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“) a sepisu dvou podání ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (žaloby a repliky k vyjádření žalované). Tarifní hodnota úkonu v souladu s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí 50.000 Kč. Odměna za jeden úkon právní pomoci tak podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu činí 3.100 Kč. K tomu zástupce žalobce připočetl paušální náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za tři úkony právní služby po 300 Kč. Nadto vyčíslil náhradu cestovného za cestu dne 10. 2. 2021 ze své advokátní kanceláře do Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, kde se žalobce nacházel. Účelem cesty byl podpis plné moci, což s ohledem na osobní situaci žalobce nebylo možné realizovat jiným způsobem. Zástupce žalobce si účtuje náhradu nafty ve výši 112,28 Kč (trasa ze sídla advokátní kanceláře do zařízení pro zajištění cizinců činí 34,4 kilometrů, celkem tedy 68,8 km). Žalobce ji realizoval osobním vozem VW Passat se spotřebou 6 litrů na 100 kilometrů. Vyhlásková cena nafty za rok 2021 činí 27,2 Kč za litr. Zástupce žalobce doplňuje náhradu amortizace vozidla ve výši 302,72 Kč (paušální náhrada za rok 2021 ve výši 4,4 Kč/km x 68,8 kilometrů). Vyčíslil i náhradu za ztrátu času za cestu ze sídla advokátní kanceláře zástupce žalobce do zařízení pro zajištění cizinců dne 10. 2. 2021 ve výši 400 Kč (cesta trpí podle serveru mapy.cz 34 minut, v případě cesty tam a zpět se tedy jedná o čtyři započaté půlhodiny).
29. Krajský soud se s tímto vyčíslením nákladů plně ztotožňuje. Odpovídá okolnostem věci i použitelným právním předpisům. Proto výrokem II. tohoto rozsudku uložil žalované, aby je žalobci zaplatila.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 26. března 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce